

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: I. R.**, zastoupen JUDr. Petrem Práglem, advokátem, se sídlem Dlouhá 5, Ústí nad Labem, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 10. 2004, č. j. 14 Az 289/2003 - 37,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III.** Odměna ustanovenému advokátovi JUDr. Petru Práglovi **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí na účet č. 561843-411/0100 vedený u Komerční banky, pobočka Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

Rozhodnutím Ministerstva vnitra (dále jen „žalovaný“) ze dne 16. 7. 003, č. j. OAM - 2074/VL – 10 - C10 - 2003, nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a bylo rozhodnuto, že se na něj nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Žalovaný své rozhodnutí odůvodnil především tím, že stěžovatel žádostí o udělení azylu sledoval legalizaci svého pobytu na území České republiky. Neshledal ekonomické a rodinné důvody uváděné stěžovatelem (nemožnost najít adekvátní zaměstnání, uživit rodinu a nesoulad s bývalou manželkou a její rodinou) za relevantní ke splnění zákonných podmínek pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b), § 13 a § 14 zákona o azylu.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel v plném rozsahu obecně koncipovanou žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). Namítal, že žalovaný na podkladě shromážděných důkazů nesprávně posoudil skutkový stav, a proto považuje jeho rozhodnutí za nesprávné. Požádal o nové prošetření své žádosti o azyl, přičemž výslovně uvedl, že o azyl nežádá z ekonomických důvodů, nýbrž z důvodů obav ze strany své bývalé ženy a jejich příbuzných. Upřesnil, že mu v České republice bylo z Moldavska telefonicky vyhrožováno.

Rozsudkem krajského soudu blíže označeným v záhlaví, byla stěžovatelova žaloba zamítnuta. Dle názoru soudu vykazují stěžovatelovy námitky týkající se nesprávně posouzeného skutkového stavu a nezákonnosti rozhodnutí obecný charakter a postrádají zdůvodnění. Soud je odmítl jako účelové, neboť je v přezkumném řízení vázán rozsahem a důvody napadení rozhodnutí a není povolán k tomu, aby za stěžovatele vyhledával případné vady rozhodnutí. Žaloba neuvedla jediný konkrétní nedostatek dokazování a stěžovatel netvrdí žádnou konkrétní nezákonnost. Takto postavené žalobní námitky nejsou s to zvrátit napadené rozhodnutí, neboť v daném případě je nesporné, že správní orgán poskytl stěžovateli možnost vylicít všechny důvody, které jej vedly k odchodu z vlasti. Po posouzení spisového materiálu, jakož i důvodů uvedených stěžovatelem, dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

Stěžovatel napadl rozsudek kasační stížností, v níž se domáhá jeho zrušení, aniž by specifikoval, které důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), uplatňuje. Rovněž navrhl přiznání odkladného účinku kasační stížnosti a žádal o nařízení veřejného projednání věci. V doplnění kasační stížnosti podaném ustanoveným advokátem pak byly specifikovány důvody kasační stížnosti dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Zástupce stěžovatele spatřuje pochybení soudu v tom, že z odůvodnění jeho rozhodnutí není patrné, zda bylo ve věci nařízeno jednání či zda bylo jednáno bez přítomnosti stěžovatele. Zpochybnil skutečnost, zda měl soud „vytvořeny podmínky“ pro postup ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s. Rovněž nesouhlasí s tím, že stěžovateli byl jako opatrovník pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zaměstnanec soudu, což nepovažuje za vhodné. S odkazem na § 29 odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění (dále jen o. s. ř.), tvrdí, že „funkce opatrovníka končí právní mocí napadeného rozsudku“, a tato osoba pak není oprávněným subjektem k podání návrhu, aby byl stěžovateli v řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce z řad advokátů. V závěru doplnění kasační stížnosti pak zástupce stěžovatele označuje výrok I. usnesení krajského soudu ze dne 26. 1. 2006, č. j. 14 Az 289/2003 - 60, za neurčitý. Formulaci „návrhu se nevyhovuje“ považuje za chybnou, neboť má za to, že ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník podává „žádost“ nikoli „návrh“. Na základě výše uvedených námitek usuzuje, že stěžovatel byl zkrácen na svých právech a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Odkázal na správní spis, vlastní podání a výpovědi

stěžovatele učiněné ve správním řízení. Dle žalovaného stěžovatel požádal o azyl kvůli ekonomickým a rodinným problémům ve vlasti s cílem legalizovat svůj pobyt na území České republiky. Proti údajnému vyhrožování ze strany bývalé manželky se stěžovatel nebránil způsoby, které mu poskytoval právní řád země původu. Nelze tedy usuzovat, že by mu stát neposkytl pomoc, neboť se na státní orgány ani neobrátil. Legalizace pobytu na území České republiky není relevantní důvod pro udělení azylu.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná.

K žádosti stěžovatele, aby bylo ve věci nařízeno jednání, Nejvyšší správní soud poukazuje na § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož se o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání; považuje-li to soud za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání. Podle názoru zdejšího soudu předložený spis obsahuje dostatek podkladů k rozhodnutí, aniž by bylo potřebné nařizovat ústní jednání.

Nejvyšší správní soud poté přistoupil k věcnému přezkumu napadeného rozsudku, vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Konstatování stěžovatele, že „vše nasvědčuje tomu, že stěžovatel neměl pádné důvody pro udělení azylu, a proto je zamítnutí žaloby pro nedůvodnost logické“, výslovně uvedené v doplnění kasační stížnosti, posoudil Nejvyšší správní soud jako zúžení důvodů kasační stížnosti. Kasační stížnost tak přezkoumal dle jejího obsahu a dospěl k závěru, že stěžovatel uplatňuje pouze důvody ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze podat kasační stížnost pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě pro jinou vadu řízení před soudem, mohla-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel za namítanou vadu považuje skutečnost, že z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu nelze seznat, zda bylo ve věci nařízeno jednání a zpochybňuje skutečnost, zda měl soud vytvořeny podmínky pro rozhodování bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Z obsahu soudního spisu jednoznačně vyplývá, že krajský soud vzal na vědomí přípis stěžovatele ze dne 3. 12. 2003, v němž vyjadřuje svůj nesouhlas s rozhodnutím bez nařízení jednání (viz č. l. 20), a ve věci nařídil na den 26. 10. 2004 jednání. Z protokolu o jednání (viz č. l. 31 a násl.) je patrné, že stěžovatel byl jednání osobně přítomen a trval na podané žalobě, jež byla při jednání čtena. Pokud pak stěžovatel považuje rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný z důvodu absence údaje o tom, zda bylo ve věci nařízeno jednání či nikoli, neshledal Nejvyšší správní soud tuto jeho námitku, mj. i s ohledem na ustanovení § 54 s. ř. s. odst. 2, který stanoví náležitosti rozsudku, za opodstatněnou.

Další námitkou brojí stěžovatel proti skutečnosti, že stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 6. 6. 2006, č. j. 14 Az 289/2003 - 66, jako opatrovník pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zaměstnanec soudu, což považuje za nevhodné. Nejvyšší

správní soud ze soudního spisu seznal, že krajský soud tímto usnesením ustanovil stěžovateli pro toto řízení o kasační stížnosti opatrovníci P. S., pracovníci na úseku správního soudnictví krajského soudu, z důvodu nemožnosti doručovat stěžovateli. Návrhem ze dne 5. 12. 2006 pak opatrovnice požádala, aby byl stěžovateli pro řízení o kasační stížnosti ustanoven právní zástupce.

Předně je nutno konstatovat, že usnesení krajského soudu ze dne 6. 6. 2006 není kasační stížností stěžovatele napadeno, a proto se výše uvedenou námitkou nemůže Nejvyšší správní soud zabývat. Nelze však přehlédnout, že opatrovník byl stěžovateli ustanoven pro celé řízení o kasační stížnosti, a proto se stěžovatelova námitka, že „funkce opatrovníka končí právní mocí napadeného rozsudku“ podpořená odkazem na § 29 odst. 4 o. s. ř. jeví jako nekonzistentní. Rovněž skutečnost, že advokát stěžovatele, který je ve smyslu § 16 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, v platném znění, povinen chránit a prosazovat práva a oprávněné zájmy klienta, v doplnění kasační stížnosti zpochybňuje zákonnost usnesení krajského soudu, kterým byl právě pro hájení zájmů stěžovatele, jehož pobyt nebyl znám, ustanoven opatrovník, se zdá být nepřiměřená.

Pokud dále stěžovatel považuje výrok I. usnesení krajského soudu ze dne 26. 1. 2006, č. j. 14 Az 289/2003 - 60, ve znění „návrhu se nevyhovuje“ za neurčitý a uvádí, že ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník podává „žádost“ nikoli „návrh“, nelze než konstatovat, že tato námitka směřuje proti usnesení, které není touto kasační stížností napadeno, a proto se jí Nejvyšší správní soud nemohl zabývat.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že rozhodnutí krajského soudu napadené touto kasační stížností je zcela srozumitelné a netrpí ani nedostatkem důvodů rozhodnutí. Pokud soud dospěl k závěru, že rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, přičemž jak rozhodnutí žalovaného, tak soudu, je podrobně odůvodněno, Nejvyšší správní soud nemá, čeho by mu vytknul.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Za této procesní situace se již Nejvyšší správní soud samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Stěžovateli byl pro toto řízení ustanoven soudem zástupce advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s., § 120 s. ř. s.). Soud určil odměnu advokáta částkou 2100 Kč za jeden úkon právní služby, a sice za doplnění kasační stížnosti (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f/, § 11 odst. 1 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění vyhlášky 276/2006 Sb.) a dále 1 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky). Celkem tedy odměna advokáta činí 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejso** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. února 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu